

INFEROWAĆ (4) *vb impf*

Wszystkie samogłoski jasne.

inf inferować (3). *◇ praet 3 sg m* inferow(a)ł (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

1. *Wnosić, przedkładać* [*infero – wnoszę Mącz 123c, Calep; wnoszę co gdzie – infero Cn*] (1) : Dotych czasow responsum nato nie ma, Pan Distelmaier syn Canclerzow, et illius vices gerens to inferował *ActReg* 184.

2. *praw. Wnosić, składać skargę* (3) : A Iż té íprawy y Aktcię ludzkie zwykli *iureuicti* rozmáitémi ípofooby trudnić: przeto ták opátruiemy/ że ná káždéy instánciiéy/ *etiam in ipso bannitionis puncto*, będzie *iureuictus* powinien inferować *male obtentum*, nie czyniąc o to ófobnéy Aktciiéy. *SarnStat* 801; Ná káżdym Terminie wolno inferować *pro male obtento*. *SarnStat* 814, 549.

IM